

... Τὸ ἀνέκδοτον τοῦ τέλους.

Ἡ σκηνὴ μεταξὺ ἐνὸς κομψευομένου καὶ μιᾶς κυρίας... ἐλαφρῶν ἡθῶν.

— Ἀλέκο, θὰ σοῦ ἐκμυστηρευθῶ ἓνα πρᾶγμα. Ἐχω ἀνάγκην 200 δραχμῶν.

— Ἀγαπητὴ μου, ἔχε πεποιθήσιν εἰς τὴν ἐχεμύθειάν μου, δὲν θὰ τὸ εἰπῶ εἰς κανένα!

Ἄξιος

Αἱ Δύο Φιλίαι

Ἡ φίλια τῶν πιστῶν
κ' ἡ ἀγάπη τῶν μεγάλων
κ' εἶν' ἡ μία γελαστή
καὶ συλλογισμέν' ἡ ἄλλη.

Ὅταν μοῦ μιλῶν, θωρῶ
πῶς σὲ τίποτε δὲν μοιάζουν·
μὰ γὰρ τοῦτο, ἐγὼ θωρῶ,
περισσότερο ταιριάζουν.

Ὡς τὴ θωρῶ πρὸς ζωταγὴν
ἡ διαφορὰ τῶν πάλι,
εἶν' ἡ μὲν πρὸς κασταγὴν
πρὸς ξανθοῦλα εἶν' ἡ ἄλλη.

Μοιάζουν οὖν σὲ δυὸ κλαδὰ
δυὸ λουλούδια μυρωμένα
ποῦχον ἄλλη μυρωδὰ
καὶ ἄλλο χρῶμα τὸ καθένα.

Τὴ μὲν βλέπω μοναχὴν
καὶ ἐς τὴν ἄλλην ὁ νοῦς μου τρέχει—
ἡ μὲν ἔχει πρὸς ψυχὴν,
πρὸς καρδίαν ἡ ἄλλη ἔχει.

Καὶ περνοῦμε τὴ βραδεῖαν
μὲ ἀτέλειωτη ὁμιλία,
μὲ χαρούμενη καρδιὰ
καὶ μ' ἀδελφικὴν φιλίαν.

Ἢς ἂν ἡ μοῖρα ἡ κακία,
ἢ ὁ χρόνος μᾶς χωρίσῃ,
μὲ ἐνθύμησι γλυκερὰ
μέσ' ἐς τὸ νοῦ μου θὲ τὰ ζήση.

Guerville

ΠΑΝΗΓΥΡΙΣ ΕΝ ΚΗΦΙΣΣΙΑΙ

Ἡ ἐν Κηφισσιᾷ ὑπὲρ τῶν ἐκ τοῦ σεισμοῦ παθόντων τὴν ἐσπέραν ταύτην ὁργανισθεῖσα πανήγυρις μέλλει ἀναμφιβόλως νὰ στεφθῇ διὰ πλήρους ἐπιτυχίας. Αἱ ἀξιότιμοι κυ-

ρίαι Ζαίμη, Δραγούμη, Βαλαωρίτη καὶ Συγγροῦ, αἵτινες παρκληθεῖσαι ἀνέλαβον τὴν προστασίαν τοῦ φιλανθρωπικοῦ ἔργου, εἰσὶν ἱκανὴ ἐγγύησις ἐξασφαλίζουσιν ἐκ τῶν προτέρων τὴν ἐπιτυχίαν.

Ἡ Ἑταιρία τῶν Μεταλλουργείων, ἡ σφύσας τὴν πρωτοβουλίαν, οὐδενὸς ἐφείσθη, ὅπως ἡ ὅλη ἐορτὴ καὶ ἱκανῶς τέρψῃ τοὺς συμπολίτας ἡμῶν καὶ καρποὺς καλοὺς ἀποφέρει ὑπὲρ τῶν παθόντων. Ἐπίσης ὀφείλεται ἔπαινος εἰς τὸ Μέγα Ξενοδοχεῖον, προσφερόμενον δωρεὰν τὴν ἐσπέραν ἐκείνην ὑπὲρ τοῦ ἀγαθοεργοῦ σκοποῦ.

Ἄλλ' ὅπως ἡ πανήγυρις τελεσθῇ δημοτικωτέρα καὶ προσιτὴ ὥς εἰπεῖν εἰς πάντας, ὁ δημοφιλὴς κωμικὸς Κωστάκης Καλλιτσης μεταβαίνει εἰς Κηφισσιὰν σήμερον, προσφερόμενος καὶ αὐτὸς νὰ δώσῃ ἀπὸ τῆς 3 μέχρι τῆς 9 μ.μ. παρῶντασιν ἐν αὐτοσχεδίῳ θεάτρῳ μεθ' ὀλοκλήρου τοῦ θεάσου του.

Μουσικαὶ τρεῖς, ἐν αἷς ἡ τοῦ πυροβολικοῦ ἀπὸ πρωίας θέλουσι παιανίζει ὑπὸ τὸν Πλάτανον, παρὰ τὸν σιδηροδρομικὸν σταθμὸν καὶ ἐν τῷ κήπῳ τοῦ Μεγάλου Ξενοδοχείου. Τὴν ἐσπέραν θέλουσι φωταγωγηθῇ πλουσίως τὰ κυριώτερα σημεῖα τῆς Κηφισσιᾶς, βεγγαλικά δὲ καὶ πυροτεχνήματα θὰ καῶσιν ἐν ἀφθονίᾳ, εἰς τὰ ποικίλα τῶν ὀπείων χρώματα θὰ πρωτεύῃ βεβαίως τὸ γλυκὺ καὶ ἀπλετοῦν τῆς πηνσελήνου φῶς.

Ὁ χορὸς ἄρχεται ἀπὸ τῆς 9 μ.μ. θέλει δὲ διαρκέσει πέραν τοῦ μεσονυκτίου. Αὐφότεραι αἱ μεγάλαι τοῦ Ξενοδοχείου αἵθουσαι διεσκευάσθησαν ἤδη καταλλήλως καὶ εἰσὶν ἱκανῶς εὐρύχωροι ὅπως περιλάβωσι πάντα τὰ χορευτικὰ ζεύγη. Σημειωτέον ὅτι ἅπαν τὸ ἐκ τῶν ἀναψυκτικῶν εἰσπραχθὲν ὀφέλημα, διατεθήσεται ὑπὲρ τῶν παθόντων.

Ἐν γένει τὰ τῆς ἐορτῆς παρεσκευάσθησαν μετὰ πολλῆς ἐπιμελείας καὶ ἀνεν, ἢ σχεδὸν ἀνεν, ἐξόδων, ἡμεῖς δὲ εὐχόμεθα ὀλοφύχως τὴν πλήρη αὐτῆς ἐπιτυχίαν.

Η ΠΕΡΙΦΕΡΕΙΑ

ΚΩΜΩΔΙΑ Γ. ΣΟΥΡΗ ΕΙΣ ΜΙΑΝ ΠΡΑΞΙΝ

Ἀληθὴς πανήγυρις ἦτο ἐν τῷ θεάτρῳ τῶν Ὀλυμπίων τὴν παρελθούσαν πέμπτην. Πρώτην φράν κατὰ τὴν ἐρετινὴν περίοδον ὁ περιέβολος αὐτοῦ περιέλαβε κόσμον τόσον πολὺν καὶ τόσον ἐκλεκτόν, ἐλθόντα νὰ ἴδῃ τὸ νέον ἔργον τοῦ κυρίου Σουρῆ: τὴν Περιφέρειαν· ὁ ποιητὴς τοῦ Ῥωμηοῦ ἔχει τὸ προνόμιον, μόνος ἐξ ὅλων τῶν ἐν Ἀθήναις γραφόντων, ν' ἀρέσκη εἰς τοὺς ὀλίγους καὶ εἰς τοὺς πολλούς. Ἐπὶ τῶν βεόντων καὶ μεστῶν ἀμιμήτου κωμικῆς χάριτος στίχων του ἐντυφῶσιν ἐπίσης καὶ σοβαροὶ πολιτευταὶ καὶ ἄβραϊ κυρίαι καὶ ἄργοι θιασῶται τῶν καφενείων καὶ ταπεινοὶ ἐπαγγελματῖαι τῶν ὁδῶν. Κατὰ τὴν διάρκειαν τῶν συνεδριάσεων τῆς Βουλῆς τίς δὲν ἐνθυμεῖται ὅτι κατὰ σάββατον ἀπόγευμα τὰ φύλλα τοῦ Ῥωμηοῦ ἐκυμάτιζον ὥς λευκαὶ σημαῖαι ἀνὰ τὴν αἵθουσαν πᾶσαν καὶ τὰ θεωρεῖα ἢ ἐφέροντο καὶ εἰς αὐτάς τὰς χεῖρας τοῦ συβχωρτάτου πρωθυπουργοῦ; Καὶ ὁ ἀγνοῶν ὅς μάθῃ ὅτι καὶ τῆς βασιλικῆς οἰκογενείας προσφιλεῖς ἀνάγνωσμα εἶνε τὸ δημοτικώτατον αὐτὸ φύλλον, τὸ λέγον πάντοτε τὰ σὺκα σὺκα καὶ τὴν σκάφην σκάφην καὶ διερμηνεύον τόσῳ πιστῶς τοῦ λαοῦ τὸ φρόνημα.

Ἡ προσωπικότης λοιπὸν τοῦ ποιητοῦ, ἀλλὰ καὶ ὁ τίτλος τῆς κωμωδίας ὁ πολυσήμαντος, τὸ ζήτημα τῆς περιφέρειας, τὸ μετατεθὲν ἀπὸ τῆς γεωμετρίας εἰς τὴν πολιτικὴν καὶ συγχλάνθησαν τὴν Ἑλλάδα πᾶσαν, συνεκάλεσε τόσον πλῆθος ἐκεῖ ἐξ ὅλων τῶν τάξεων τῆς κοινωνίας.

Είχε δ' από τῆς ἡμέρας διαδοθῇ ὅτι ἡ Διεύθυνσις τῆς Ἀστυνομίας ἀνησυχῆσασα ἐκ τοῦ πολιτικοῦ τίτλου τῆς κωμωδίας, ἐζήτησεν ἐξηγήσεις παρὰ τοῦ θιάσου καὶ ὅτι αὐτός ὁ ποιητὴς παρέστη καὶ ἔδωκε τούτας. Καὶ τοῦτο συνετέλεσεν ἔτι μᾶλλον εἰς τὴν συγκέντρωσιν τοῦ κόσμου.

Ἄμα ἀναπετάσθη ἡ κύλαϊα, ἡ ἐμφάνισις τοῦ φουστα-νελλοφόρου δημάρχου Ἀπλοχέρη ἐχαίρεισθαι διὰ παρὰ ταμένων χειροκροτημάτων καὶ καθ' ὅσον προέβαιεν ἐκτυλισσομένη ἡ κωμωδία, ἡ ὅσα ἀπλή τὴν δόξαν τούτω πιστὴ καὶ ἀληθὴς ἐν τῇ σατυρικῇ ἀπεικονίσει τῶν ἐκλογικῶν ἡθῶν, ἡ εὐθυμία τοῦ κοινοῦ ἐκορυφοῦτο. Οἱ δηκτικώτατοι τῶν στίχων ἀνευφημοῦντο ἐνθουσιωδῶς, τῆς μεγίστης δὲ τιμῆς ἡξιώθη ὁ στίχος, ἐν ᾧ ὁ ὑποψήφιος βουλευτὴς Τενεκὲς λέγων ὅτι: ἐλπίζει νὰ παίξῃ καὶ ἐντὸς τῶν ὑπουργῶν τὸν ρόλον, προσθέτει:

πρὸς καθήκον τῆς γενεᾶς τῶν τενεκέων ὄλων.

Ἀκράτῃται δὲ ἦσαν οἱ γέλωτες ὅταν προλογιζόμενος ἐν τῇ ἀπὸ τοῦ ὄνου δημηγορίᾳ ὁ αὐτὸς λέγει πρὸς τοὺς ἐκλογεῖς:

Ἄς πῶ πῶς εἴσθε ἡ Βουλὴ καὶ ὁ γαῖδαρος τὸ βῆμα!...

Ἡ ὑπόθεσις τῆς κωμωδίας εἰς δύο λόγια εἶναι τοιαύτη: Προσεγγιζουσὼν τῶν ἐκλογῶν κατὰ τὸν νέον νόμον τῆς εὐρείας περιφέρειας, ὁ ὑποψήφιος Τενεκὲς ἐπισκέπτεται τὸν δήμαρχον Ἀπλοχέρην τῇ συστάσει τοῦ ὑπουργοῦ, ἐνῇ ζητήσῃ τὴν ὑποστήριξίν του. Ὁ Ἀπλοχέρης ἐρωτοτροπεῖ πρὸς τὴν σύζυγον τοῦ Τενεκέ, ἐκ τούτου δὲ κινεῖται εἰς ζηλοτυπίαν ἡ κυρία δημάρχου, ἥτις ἐξεγείρουσα τοὺς δημότας ὄλους ἐναντίον τοῦ ὑποψηφίου ἐκδιώκει αὐτὸν καὶ τὴν κυρίαν του διὰ γρουχαῖσμων καὶ λεμονίων, μάτην ἀμυνομένου τοῦ ἀνισχύρου δημάρχου.

Ἀριστον μέρος τῆς κωμωδίας ὡς θέαμα εἶνε ἡ ἐν τῷ χωρίῳ ἔλευσις τοῦ βουλευτοῦ καὶ τοῦ δημάρχου ἐπὶ ὄνων μετὰ συνοδείας νταουλίων καὶ ἄλλων ἐγγυρῶν ὀργάνων καὶ ἐν ἀλαλχημαῖς τῶν χωρικῶν. Ἡ σκηνὴ αὕτη εἶνε εἰκὼν ἐκ τοῦ ζωντανοῦ. Τοιαύτη ἡ νέκ κωμωδία τοῦ κ. Σουρῆ, ἥτις ἐκτυπωθεῖσα καὶ εἰς ἴδιον βιβλιαρίον θὰ κυκλοφορήσῃ ἀνὰ τὴν Ἑλλάδα πᾶσαν, καὶ ὅ' ἀναγνωσθῇ πανταχοῦ μετὰ θυμηδίας. Οἱ ἡθοποιοὶ ὁμολογουμένως ἦσαν κάλλιστα μεμελετημένοι καὶ μόνον ὀλίγοι ὥρατοι στίχοι ἐστρεβλώθησαν ἐν τῇ ἀπαγγελίᾳ. Ἡ κυρία Χέλμη ἦτο ἀληθινὴ δημαρχίνα, καὶ ἡ κομψοτάτη κυρία Λαζαρίδου ὡς σύζυγος τοῦ Τενεκέ λίαν δεδικαιολογημένως προσεῖλκυσε διὰ τῆς χάριτός της τοῦ μεσοκόπου δημάρχου τὰς ἐρωτολογίας. Πρωικισθεῖσα διὰ τούτω μεταλλικῆς φωνῆς καὶ τούτω κομψοῦ παραστήματος καθίσταται ἡμέρᾳ τῇ ἡμέρᾳ μᾶλλον κυρία τῆς σκηνῆς διὰ τῆς φιλοπονίας καὶ μελέτης καὶ ἀπουλαύει τῆς ἀμερίστου ἐκτιμήσεως καὶ συμπαθείας τοῦ κοινοῦ.

Ερωτοτροπία

ΜΟΝΟΛΟΓΟΣ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ

ΕΚΔΙΩΧΘΕΝΤΟΣ

Ἰδοὺ καὶ πάλιν Ἡγεμὼν ἐγὼ τῆς Βουλγαρίας!...

Τὸ γεγονὸς εἶν' ἄξιον μεγάλης ἀπορίας.

(Τὸ μέτωπόν του ἀκουμβᾷ εἰς τὸ δεξιὸν χεῖρ.)

Τί πράγματα πρωτορχνῆ, καὶ ποῖον νταραχέρι!

Ἐντὸς ὀλίγων ἡμερῶν φρικώδης προδοσία,

Ἐκθρόνισις, ἐκδιώξις, ἀλλὰ καὶ αἰχμαλωσία,

Ἐξαίφνης ἐλευθέρωσις, ἐπάνοδος καὶ πάλιν, Βουλγαρικὴ δεξιὴσις με ἀνοικτὴν ἀγκάλην!...

Μήπως δὲν εἶμι καὶ Ἡγεμὼν καὶ εἶμι Ἀρλεκίνος;

Ἐκεῖνος ὁ Καραβελώφ, ὁ Σταμπουλώφ ἐκεῖνος...

(Ἀρχίζει νὰ περιπατῇ με βήματα βραδέα.)

Τί γεγονότα φοβερά, καὶ ὡς εἶπεν ραχδαῖα!

Καὶ ὅμως ἦμην ἄξιος τιμῆς μεγαλειότητος,

Ὅποσα κατορθώματα δὲν ἔφερον εἰς πέρας!

(Πρὸς τὸ ἐδῶ παράθυρον τοὺς ὀφθαλμοὺς του στρέφει.)

Ἐντεῦθεν μὲν ἡ ἔνωσις τὸ μέτωπόν μου στέφει

(Στὸ ἀντικρὺ παράθυρον τὸ βλέμμα του γυρίζει)

Ἐκεῖθεν δὲ ἡ Σλιθινισσα με δάφνας με στολίζει

Κι' ἐχω ἀκόμη λέοντος εἰς τὴν ψυχὴν μου θάρρος...

Ἀλλὰ τί βλέπω! νὰ ἐκεῖ ἀντίκρου μου ὁ Τσάρος!

Θεέ μου, ὡς τὸν ποντικὸν ὁ γάτος, με κυττάζει

(Καὶ με ταῖς δυὸ παλάμαις του τὸ πρόσωπον σκεπάζει.)

Τὸ φάσμα του ὡς ἐρυννὺς ἀγρία με διώκει...

Ποῦ εἶσαι Γλάδστων ἀνάνδρε καὶ Βίσμαρκ καὶ Καλινόκη;

(Κάμνει ἐν βῆμα ἔμπροσθεν καὶ ἀλλο ὅτι ὀπίσω.)

Λοιπὸν τὴν Βουλγαρίαν μου ζητοῦν νὰ παραιτήσω;

Καραβελώφ, καὶ Σταμπουλώφ καὶ Μεντζικώφ ποῦ εἴσθε;

ὦρ, ὦρ, ὦρ, ὦρ! ἰκτατώφ! με πῶς δὲν συγκινεῖσθε;

Κανεῖς δὲν ἔρχεται κανεῖς, καὶ εἶμ' ἐνταῦθα μόνος!

Ὅποις τύχη θλιβερά ἐνδόξου Ἡγεμόνος!

(Τὸ πρόσωπόν του πρὸς στιγμὴν ἐκ νέου ξεσκεπάζει.)

Θεέ μου! πάλιν ἡ μορφή του Τσάρου με τρομάζει!

ὦ Τζάρε ὑπεράνθρωπε, τρισέβαστέ μου Τζάρε,

Μὴ με κυττάζης ἀγρία καὶ τὴν ζωὴ μου πάρε!

Θέλεις νὰ γείνω δοῦλός σου, θέλεις νὰ γείνω σκλάβος;

Θέλεις νὰ γείνω βούλγαρος; θέλεις νὰ γείνω σλάβος;

Ἐγὼ δὲν φταίω, ἀδελφέ! Ὁ Σταμπουλώφ τὰ φταίει.

(Τὸν πέρνει τὸ παράπονο καὶ ἀρχινᾷ νὰ κλαίῃ.)

Συχώρεσέ μ', ἀφέντη μου, καὶ δὲν τὸ ξανακάνω.

Ἀλλ' ἄφησέ με Ἡγεμὼν μὲ μὲρᾳ νὰ πεθάνω!

Πλὴν τί ἀκούω; καὶ αὕτη ἡ μνήμη του πατρός σου

Ἐξέρχεται ἀνηλεὲς ἀπὸ τοῦ στόματός σου!

(Ὅρμῃ νὰ φύγῃ καὶ ἔξαφνα σκοτίζεται καὶ προσμένει.)

Ὅποις μαύρη ἄβυσσος ἐνώπιόν μου χάνει!

Ἰδοὺ ἐγὼ περιδεὲς ἐμπρὸς σου γονατίζω,

Ἀλλὰ εἰς τῶν προγόνων σου τὴν μνήμην σ' ἐξορκίζω

Νὰ μὴ χαρῇ; τῇ Τζάρκινᾳ, νὰ ζήσουν τὰ παιδιὰ σου,

Νὰ μῆς στῇ Σόφια μὲ φορὰ με τὰ στρατεύματά σου,

Ναί, σοῦ ὁμνῶ στὴ σκιὰν τῆς πατρικῆς σου μνήμης

Πῶς ὅλ' αὐτὰ τὰ ἔκαμεν ὁ τυλκαμπᾶς ὁ Κλήμης.

Ἀλλὰ τί βλέπω; ἀκαμπτος ἐνώπιόν μου εἶσαι;

Μὰ πῶς δὲν μ' εὐσπλαγχνίζεσαι; μὰ πῶς δὲν συγκινεῖσαι;

(Σηκώνεται ἀπὸ πόδια του καὶ πέρνει ἀλλο ὅπως.)

Λοιπὸν καὶ ἐγὼ ὀρκίζομαι στὸ κοπτερόν μου ξίφος,

Πῶς σταῖς φοβέρις σου αὐταῖς καθόλου δὲν πτοῦμαι!..

Ἀλλὰ τί λέγω; .. Ἡμαρτον! Ἐκπνέω!.. παραιτοῦμαι!..

Ἰδοὺ, αὐτὸ τὸ στέμμα μου πρὸ τῶν ποδῶν σου ρίπτω

Καὶ ἀσκεπῇ τὴν κεφαλὴν ἐνώπιόν σου κύπτω.

Μὴν ἀπλῶς αἰσθάνομαι φρικτὴν ἀδημονίαν,

Πῶς δὲν θὰ ἔμβω νικητὴς εἰς τὴν Μακεδονίαν.

Ἀλλ' ὅταν ἔλθῃ ἡ στιγμὴ ἡ τρισευλογημένη...

(Θέλει νὰ εἴπῃ καὶ τι, ἀλλ' ὅμως σιωπᾷ.)

Πατρίς μου, τί θὰ ἔκαμνα, ἂν δὲν μ' ἐφθόν' ἡ Μοῖρα!

Πλὴν φεῦ!.. φεῦ!.. φεύγω ἑκπρωτος καὶ σὺ θὰ μένης χήρα!

Ἀλλὰ Μακεδονίστικα μὲ μέρκ θὰ φορέσω

Καὶ ὅταν ἔλθῃ ἡ στιγμὴ ὡς Μακεδὼν θὰ πῆσω!

ΤΟ ΧΕΡΙ